

**P r a c o v n í s o u d**, zamítнув námitku věcné a místní nepřislušnosti, uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** vyhověl námitce nepřislušnosti, zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu; co se týče útrat, uložil žalobci, by zaplatil žalované útraty odvolacího řízení, útraty řízení před prvním soudem nepřisoudil.

**N e j v y š š í s o u d** odmítl dovolací rekurs žalovaného.

### D ů v o d y :

Napadeno jest jen v otázce útrat usnesení odvolacího soudu jako soudu druhé stolice vydané ve sporu pracovním podle § 33 odst. (2) zák. 131/31 sb. z. a n. o námitce místní a věcné nepřislušnosti pracovního soudu, ve kterémžto případě odvolací soud rozhoduje v podstatě jako soud rekursní. Podle § 36 odst. (2) zák. čís. 131/31 sb. z. a n. rozhoduje rekursní soud s konečnou platností, a to nejen o takových námitkách, nýbrž i o útratách sporu, jak zřejmo z odstavce prvního § 36 zákona o pracovních soudech, který sice připouští rekurs z výroku rozsudku pracovního soudu o útratách, avšak pro rozhodnutí rekursního soudu o útratách rekursu nečiní v odstavci druhém § 36 zák. čís. 131/31 sb. z. a n. co do přípustnosti dovolacího rekursu výjimku. Stěžovatelé, tvrdíce, že ustanovení § 36 zákona o pracovních soudech má jen ustanovení o podpůrném použití předpisů civilního řádu soudního o rekursním řízení, přezírají prvou větu druhého odstavce § 36 tohoto zákona, že rekursní soud rozhoduje s konečnou platností.

### Čís. 13348.

**Exekuční výsady, stanovené v § 36 zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n., nelze použítí na příjem z trafiky, udělené válečnému poškozenci podle § 4 zák.**

(Rozh. ze dne 3. března 1934, R II 42/34.)

Usnesením ze dne 26. září 1933 povolil soud první stolice k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením provise, příslušející dlužnici jako trafikantce. Usnesením ze dne 14. listopadu 1933 zrušil soud první stolice z úřadu podle § 39 čís. 2 ex. ř. povolenou exekuci, maje za to, že exekuce na tabáční provisi jest omezena jen na pohledávky státu na nároky na zákonnou výživu, jelikož je zjištěno, že trafika byla povinné straně — vdově po válečném poškozenci — propůjčena náhradou za vdovský důchod. **R e k u r s n í s o u d** zrušil usnesení prvního soudu ze dne 14. listopadu 1933. **D ů v o d y**: Zrušení exekuce stalo se neprávem. Podle § 1 zákona ze dne 20. února 1920 čís. 142 sb. z. a n. mají váleční poškozenci nárok na požitky ze státní pokladny podle ustanovení tohoto zákona. Těmito požitky jsou podle § 6 cit. zák. a) důchod invalidní, b) důchod vdovský, c) důchod sirotčí a d) důchod předkův. Podle § 36 cit. zák. nomou býti důchody přiznané podle tohoto zákona zabaveny jen a) pro zálohy a zápůjčky tam uvedené a b) až do polovice pro nároky na zákonnou výživu. Z těchto ustanovení plyne jasně, že se omezení vedení exekuce vztahuje jen na důchody

z pokladny státní, na které má nárok válečný poškozenec. Válečný poškozenec může mít mimo důchod z pokladny státní příjem z podniku, který mu byl udělen podle zákona ze dne 20. února 1920 čís. 142 v doslovu zákona ze dne 25. ledna 1922 čís. 39 sb. z. a n. § 4 tohoto zákona ustanovuje, že válečný poškozenec, jemuž byla udělena trafika, má nárok na důchod jen tenkrát a potud, když a pokud příjem z tohoto podniku nepřevyšuje 100% požitků, jež by mu jinak podle tohoto zákona příslušely. V takovém případě vztahuje se omezení vedení exekuce jen na tyto požitky, nikoliv však na příjem z trafiky, ježto nejde o příjem z pokladny státní, nýbrž o příjem z činnosti hospodářsky samostatné. Příjem z výdělečné činnosti vedení trafiky, t. j. tabáční provise, nepodléhá ani omezení § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. a jest exekuce na tabáční provisi bez omezení přípustná, i když trafika byla povinné straně propůjčena náhradou za vdovský důchod ve smyslu shora citovaných zákonů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Předeslati jest, že rekursní soud usnesení první stolice formálně sice »zrušil«, ve skutečnosti však změnil je tak, že se návrhu povinné na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. nevyhovuje. O přípustnosti dovolacího rekursu nemůže tedy býti pochybnosti. Jde o exekuci na prodejní provisi trafikantovu. Nejvyšší soud dovodil ve svých rozhodnutích, že — hledíc k dvorskému dekretu ze dne 13. října 1844 čís. 84 sb. z. s. — na takovou provisi lze povolit exekuci k uspokojení soukromoprávních pohledávek s výhradou, že soud exekuci povolující zpraví o soudním zákroku příslušný úřad, by tento mohl učiniti příslušná opatření k zabezpečení eráru. V souzeném případě je však povinná vdovou po válečném poškození ve smyslu zákona ze dne 8. dubna 1919 čís. 199 sb. z. a n. (§ 1 a), c) a jest se proto obíratí otázkou, zda bylo při povolení exekuce přihlédnouti též k § 36 zákona ze dne 20. února 1920 čís. 142 sb. z. a n. a k předpisům zákona ze dne 25. ledna 1922 čís. 39 sb. z. a n. Při tom jest mít na paměti, že důchod vdovský se nevyplácí v souzeném případě povinné, ježto — jak bylo zjištěno nižšími soudy — byla jí udělena trafika a příjem z tohoto podniku převyšuje o 100% požitky, které by povinné jinak podle zákona o požitcích válečných poškozenců příslušely (§ 4 zák. čís. 39/1922). Podle ustanovení § 36 zák. čís. 142/1920 sb. z. a n., jež zákonem čís. 39/1922 nebylo změněno, mohou důchody присouzené podle tohoto zákona válečnému poškození býti zabaveny jen pro zálohy a zápůjčky poskytnuté na ně důchodci právníckými osobami v zákoně blíže uvedenými, aneb až do polovice pro nároky na zákonnou výživu. Těchto předpokladů v souzeném případě není. »Důchody« jest tu rozuměti jen požitky z pokladny státní podle ustanovení zákona čís. 142/1920 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 39/1922. To vyplývá jasně z četných ustanovení zákona (§§ 1, 6, 30 a j.). V § 4 zák. jest stanoveno, že válečný poškozenec, jemuž byly uděleny licence ku provozování biografu, místo třídní loterie, trafika nebo podnik, jenž ministerstvem sociální péče bude prohlášen za rovnocenný, má nárok na důchod pouze

tenkrát a potud, když a pokud příjem z těchto podniků nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak podle tohoto zákona příslušely. I z toho je patrné, že příjmy z takového podniku nelze klásti naroveň »důchodům« ve vlastním smyslu slova, t. j. požitkům z pokladny státní válečným poškozcům vypláceným. Tomu nasvědčuje i § 2 v doslovu zákonů č. 79/1924 a č. 93/1929, že totiž nárok na požitky přísluší válečnému poškozenci, jehož roční příjem není větší než 5.000 Kč, a že, je-li sice jeho příjem vyšší, avšak menší nežli součet 5.000 Kč a důchodu, jenž by válečnému poškozenci jinak příslušel, jest mu přiznati důchod v částce, doplňující tento součet. Válečný poškozenec má tedy v takovém případě jen podmíněný nárok na poskytnutí důchodu tím, že příjmy z jeho vlastní činnosti hospodářské nepřevyšují určitou hranici. I pro příjmy z podniků v § 4 zák. uvedených, které jsou příjmy z činnosti hospodářsky samostatné platí všeobecná hranice, vylučující z nároku na důchod podle § 2 zákona a jen v případě, že příjem z uvedených podniků nedosahuje této hranice, platí ustanovení § 4 odst. (1), podle něhož má válečný poškozenec nárok na důchod jen tenkrát a potud, když a pokud příjem z uvedených podniků nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak podle zákona příslušely (viz i vládní nařízení č. 363/1922 sb. z. a n. ku § 4). Z toho vyplývá, že příjmy z těchto podniků — a to z trafiky — nemají ráz náhradního nároku za invalidní důchod (ekvivalenty) a že jest mylný názor, že se poškozenci uděluje trafika místo důchodu, který by mu jinak podle zákona o požitcích válečných poškozců příslušel nebo k doplnění takového důchodu. Nelze proto ani exekuční výsady stanovené v § 36 zák. č. 142/1920 sb. z. a n. použít na příjem z trafiky, válečnému poškozenci podle § 4 cit. zák. udělené. Jde tu — jak již podotčeno — o zvláštní příjem z činnosti hospodářsky samostatné (srov. vládní nař. č. 363/1922 sb. z. a n. k § 4) a válečný poškozenec, uchází-li se o trafiku, musí si býti vědom i toho, že příjem z trafiky není takovým »důchodem«, který by požíval výhody § 36 zák. č. 142/1920 sb. z. a n. při vedení exekuce.

### Čís. 13349.

**Povolení exekuce na základě rozsudku cizozemského soudu příslušného prý podle § 104 j. n. nevadí, že listina o prorogaci cizozemského soudu byla připojena teprve k exekuční žádosti, nevznese-li povinný v řízení před cizozemským soudem námitku nepřislusnosti, ježto listina nebyla k žalobě připojena, a nad to připouští, že listina tu skutečně byla.**

(Rozh. ze dne 3. března 1934, Rv II 876/32.)

Žalobou, o níž tu jde, domáhal se dlužník na vymáhajícím věřiteli, by exekuce, povolená na základě rozsudku úředního soudu v Lipsku, byla prohlášena za nepřípustnou, tvrdě, že úřední soud v Lipsku nebyl příslušný k vydání rozsudku, ježto dohoda o příslusnosti měla býti prokázána již v žalobě listinou, což prý se nestalo. Procesní soud první stolice zamítl žalobu. Důvody: Jest zjištěno, že k exe-